

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé”



XXII. (LXXII.) 13. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. MÁRCIUS 26.

Ímé, az Isten Báránya!

Ésaiás 53:7.

Ésaiás úgy beszél az eljövendő Szolga áldozatáról, mint ahogy ez Izráel gyakorlatában megtalálható volt. A bűn érzésétől áthatott és meggyötört ember viszi áldozati bárányát az oltárra, hogy ily módon engesztelést és megbékélést találjon Isten előtt. A hasonlat mégsem fedi teljesen mindazt, amit Krisztus végzett értünk. Az ószövetségi ember maga vitte az áldozatát oltárra, és úgy tűnik, hogy lemond arról, ami az övé, így adományát jelképesen odaadta Istennek. Krisztus áldozatában ez másként történt. Nem mi vittük Isten elé őt, hanem maga Isten volt, aki ideadta értünk egyszerűen Fiát. Jézus szolgálatának a legkezdetén már ezzel indult el, hogy az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit. Nem a miénk volt a Fiú, nem mi mondtunk le róla, de mi kaptuk az engesztelést benne, és a mi bűneink bocsánatáért történt minden. Krisztus áldozatával a bűnök engesztelése valósult meg.

A Bibliában azért találjuk Jézust a bárány képében, mert Izráel vallási életében, valamint az áldozatok alkalmával nagy jelentősége volt a bárányoknak. A páskabárány előképe volt az Isten Bárányának, mert Jézus Krisztusban valósult meg igazán a világ bűneinek eltörlése. Urunk az első perctől kezdve, ahogy megkezdte szolgálatát, ezt tudta, és készült az áldozatra. Még akkor is, amikor tanítványai ettől határozottan óvták. Magatartásában, különösen a kihallgatások alkalmával, és az egész szenvedéstörténetben Krisztus úgy jelenik meg előttünk az evangéliumok leírása alapján, mint aki tényleg bárányként vitetett a mészárszékre.

A nagytanács tagjai minden áron halálra akarták ítélni az Ur Jézust, azonban ürügyre volt szükségük. Jó néhány hamis tanút állítottak elő, de kísérleteik kudarcra végződtek. Az utolsó két hamis tanúval sem mentek sokra, mert a tanúságaik nem voltak meggyőzőek. Pilátus előtt ugyancsak sok bizonyosságot tettek Krisztus ellen, de ő egyetlen szóra sem felelt. Amikor bíborpálmást adtak rá, fejére töviskoronát tettek, kezébe nádszálat, és úgy gúnyolták, mint a zsidók királyát; akkor sem válaszolt, nem könyörgött, nem átkozódott. Megrendítő az a király, akinek hatalmát előzetesen a Gecsemáné kertben azonnal fölismerték, most nem akar tiszteletet, és kegyelemért sem esdekel. Egyetlen dolog lebeg előtte: bárányként odatenni életét az áldozati oltárra, hogy engesztelést szerezzen az embernek.

Ebben viszont már a megváltás nagy titka áll előttünk. Hogyan lehetséges, hogy amikor ő, mint Isten Báránya vitetett, — mostmár nemcsak a „mészárszékre”, hanem a foglatoi keresztre — akkor nekem az életet, az üdvösséget ajándékozta? Érthető a váltásnak ez a hatalmas, megfoghatatlan, kikutathatatlan titka? Nem, itt csak elfogadni, hinni, magamévá tenni lehetséges. Nem akarok töprengeni azon, hogy miért szerette annyira Isten a világot, hanem boldogan, hálaadással szívembe zárom, mert a bocsánat, a kegyelem az enyém lett. Ezért vagy elegendő Krisztus vére minden bűnünk eltörlésére, vagy hiába teszünk bármit is, bűneinkben maradunk.

Az Isten báránya töretlenül ment az áldozati oltár felé, és ezen az úton nem tudta megállítani őt semmi hatalom. Egyszerűen Ő tudta és ismerte a bűn súlyát. Ez az egyetlen lehetőség volt csak arra, hogy a bűn fölött győzelmet arasson Jézus Krisztus. Okozhat még a bűn sok bajt, kint, nyomorúságot, de egy biztos: győzelmet aratott fölötté Isten Báránya. Mi pedig adjunk feleletet Isten irgalmas szeretetére, és hirdessük boldog szívvel a mi reménységünket: meghalt bűneinkért, de feltámadott megigazulásunkért! „Mélto a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!” (Jel 5:12)

Viczián János

Húsvéti hit

A keresztyének húsvéti ünneplésének abban van a nagy jelentősége, hogy a ma élő hívők is újból megerősödhetnek a húsvéti örömhír bizonyosságában: Krisztus Jézus bűneinkért adatott halálra és feltámadt megigazulásunkért (Róm 4:25).

A TANÍTVÁNYOK HITTEK az Ur Jézusban feltámadása előtt is. Amikor a szélesebb körű hallgatói közül sokan megbotránkoztak a kemény beszédnek nevezett tanításán, Péter, társai nevében is elmondja hitvallását: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (Jn 6:68—69).

Ezt a szilárd, meggyőződésből fakadó hitüket csaknem rombadönti Mesterük szenvedésének és kereszthalálának látása. Ennek legnagyobb oka az lehetett, hogy nem értették meg az Ur Jézus kijelentéseit, amelyekkel fel akarta őket készíteni a Jeruzsálemben ráváró szenvedésekre és kereszthalálra. „Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembé kell menni, és sokat szenvednie a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon föltámadni” (Mt 16:21). Már ekkor kitűnik Péter magatartásából, hogy ezt semmiképpen nem tudja elhinni. Meg is feddi őt ezért: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg tevéled” (Mt 16:22). Ugyanez történt akkor is, amikor a megdicsőülés hegyéről jön le az Ur Jézus három tanítványával. Meghagyta nekik, hogy senkinek el ne mondják, amit láttak, hanem csak akkor, amikor feltámad a halálból. A parancsot szívükbe zárták, de tanakodtak afelett, mit jelent a halálból feltámadni (Mk 9:10).

MEGDÖBBENTŐ TÉNYEK sorozatát élték át a tanítványok nagypénteken annak szemlélésében, amit a bűnösök tettek az Ur Jézussal. Népe átadta őt a római hatóságoknak. A katonák gúnyt űztek belőle, megvesszőzték. Gonosztevéként feszítik keresztre. Tanítványai tehetetlenül szemlélik az eseményeket. Isten nem nyújt védelmet Jézusnak, aki azt állította magáról, hogy az Isten Fia. Urunk még csak nem is tiltakozik a jogtalan sérelmek ellen. Nem átkot kér ellenségeire, hanem mentséget keresve számukra, az Atya bocsánatáért esedezik. Ezzel valóban igazolja azt, amit olyan sokszor elmondott tanításában, hogy ő nem azért jött, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megváltsa a benne hívőket. Emberi értelem képtelen felfogni és megérteni a nagypénteki eseményeket, az emberi gonoszság és gyűlölet eme fokát. Képtelen megérteni ennek a nagy áldozatnak és szeretetnek a nagyságát, amely Jézus halálában lett nyilvánvalóvá. Nem csoda, ha a nagypénteki események láttán kicsúszik a talaj az Ur Jézus tanítványainak lába alól. Mesterük kilehelte lelkét. Tőle már nem kérdezhetnek semmit, az ígért „más Vigasztaló” még nem érkezett meg. Egyetlen megoldás a hit lenne számunkra. Hinni kellene abban, amit Urunk mondott nekik, szenvedésével és halálával kapcsolatosan. Képtelenek erre, hiszen nem értették az ide vonatkozó kijelentéseit. Ez az értetlenség és mélységes fájdalom a háttérre annak a magatartásuknak, hogy olyan nehezen talált utat szívükhöz és értelmükhöz a húsvéti híradás, hogy a római katonákkal örzött sír üres. Ez a hír még önmagában nem sokat jelentett a tanítványoknak. Egyesek kétségbe vonták a sír első látogatóinak híradását. Mások üres beszédnek nevezték a húsvéti örömhírt. A tanítványok húsvéti hitének alapja Krisztus feltámadása, a vele való találkozás. Ez tette őket a nagy misszió parancs betöltésére képesse és alkalmassá: „És monda nékik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtetésnek” (Mk 16:15).

A MA ÉLŐ HIVÓK életében is komoly kérdés a húsvéti hit kérdése. Miben áll ez tulajdonképpen? Semmiképpen nem abban, hogy elhisszük az Ur Jézus történetiségét, hanem hisszük és valljuk, hogy az Ur Jézus az Isten Egyszülött Fia. Elhisszük azt, hogy ő valóságos emberként élt ezen a földön. Elhisszük, hogy bűneinket magára vette és ezért szenvedése és kereszthalála megváltásunknak az ára. A húsvéti hit lényege: annak elfogadása, hogy ami az Ur Jézussal történt, mindannak Isten eleve elvégzett akarata szerint, bűneink bocsánatáért és üdvünkért kellett megtörténnie. Ezért a meg-



váltás művében nem a sátáni fondorlatosságra, nem is a bűnösök tettére, hanem az Isten tettére irányuljon tekintetünk!

AZ EVANGÉLIUM, amelynek elfogadása által mi hívőkké lettünk, emlékeztet minket érdemtelen bűnös voltunkra, az Ur Jézus értünk hozott áldozatára és Isten üdvözítő hatalmára. Az Isten válasza a nagypénteki eseményekre, Krisztus ellenségei és követői felé egyaránt, hogy Egyszülöttét harmadnapon feltámasztotta a halálból. Az a nyitott sír, amelyből Urunk életre kelt, fennen hirdeti, hogy az ő feltámadásának ereje által van kivezető út a bűn és a halál uralmából. A húsvéti hit megszünteti Isten népének életében a haláltól való félelmet. Földi életünk legsötétebb árnyékán is átragyog az öröklét reménye. Krisztus feltámadása a „zsenge”, az első gyümölcs Isten üdvözítő művében. Kegyelmi lehetőség és valóság a hit által a bűn halálából való feltámadás. De valóság az is, amit olykor temetők bejárata fölött is olvashatunk: Feltámadunk!

VAN-E HÚSVÉTI HITÜNK? Enélkül nem lehet a keresztyéneknek örvendő és boldog húsvéti ünnepe. De küldetésünket és szolgálatunkat sem tudjuk elvégezni ebben a világban. A ma élő emberiség felé is van küldetése az egyháznak. A ma élő emberiségnek is szüksége van az örömmüzenetre. Mit teszünk az Isten szeretetéről, üdvözítő kegyelméről szóló evangéliummal, amelynek elfogadása által mi hívőkké lettünk? Az evangéliumról bizonyosságot kell tennünk. Bizonyosságot kell tennünk a húsvéti hitünkről is. Ez a bizonyosságtételünk azonban nem állhat csupán beszédben. Életgyakorlatunkban, cselekedeteinkben kell megvallanunk hitünket. A Krisztus feltámadásának ereje kell hogy megnyilvánuljon hಂಬазарететünkben, fáradhatatlan szolgálatunkban, áldozathozatalunkban, s a megszorodottak vigasztalásában.

Ez a húsvéti hitünk erőforrás arra, hogy Megváltó Urunk nyomdokaiba szegődve hűségesen kövessük őt az Atya iránti engedelmisségben és az önfeláldozó szolgálatban.

Laczkovszki János

Az Európai Baptista Szövetség munkájáról

Az európai Baptista Szövetség elnöksége és két munkabizottsága ezévi első ülését február 13-tól 17-ig, Hamburgban, a Baptista Teológiai Szeminárium épületében tartotta meg.

A bizottsági üléseken egyházunk képviselőiben dr. Nagy József teológiai tanár vett részt.

1. A „Programbizottság” első renden az 1979. júniusában, Brightonban (Anglia) tartandó Európai Baptista Kongresszus részletes programtervezetét készítette el.

Legutóbb 1973-ban, Zürichben volt az Európai Kongresszus, amelyen egyházunk küldöttsége mellett Központi Enekarunk is részt vett és közreműködésével jó nevet szerzett egyházunknak és a magyar zenei kultúrának.

A most elkészült programtervezetet a szeptemberben, Bécsben tartandó európai tanácsülés véglegesíti. A programbizottság az elnökséggel együtt megbeszélte azt is, hogy a bécsi ülés során milyen módon tervezi megünnepelni Hubmayer Baltházár anabaptista reformátor mártírhalálának 450. évfordulóját.

2. Az „Evangélizáció és Keresztyén Nevelési Bizottság” az 1977-ben, Santa Severában (Olaszország) megtartott tanácsülésen állandó munkabizottsággá alakult. A bizottságban 3—3 tag képviseli a nyugati és a szocialista országok baptistáit (Hollandia, Olaszország, Norvégia, Lengyelország, Magyarország és NDK). Elnöke a skót baptista szövetség főtitkára.

E bizottság elsőrendű feladata a Bap-

tista Világszövetség öt éves programjának („Új nép egy új világban, Jézus Krisztus által”) megvalósítása az evangélizáció és a keresztyén nevelés által.

A megbeszélés első tárgya a Világszövetség által kibocsátott ilyen irányú anyag megvitatása volt. Ennek három főtémája a következő volt: a keresztyén közösség, a keresztyén életstílus és a keresztyén bizonyosságtétel. A második tárgy az ez év májusában, Rüsclikonban (Svájc) tartandó Evangélizáció és keresztyén nevelés konferencia részletes problémájának kidolgozása volt.

Az üléseken részt vettek az EBSZ elnökségének képviselői, valamint az európai Baptista Sajtószolgálat vezetője is.

Dr. N. J.

Két tanítvány húsvétja

Lukács 24:13–35.

Teljesebb odafigyeléssel, szilárdabb hittel másként telhetett volna el Kleofásnak és a hagyomány szerint fiának, Simonnak húsvétja. Ugyanis nagypénteken azok teljesedtek be, amelyekről korábban többször szólott előttük az Úr. De vajon melyikönk mentes hasonló mulasztásoktól? Az élet viharai között hányszor elsiklik fülünk mellett Megváltónk figyelmeztető és biztató szava, és máris az igében szereplő tanítványok nyomában vagyunk.

Elevenítsünk fel most a történetből néhány mozzanatot, amelyek tanulságot szolgálhatnak. A hatvan futamatnyi útnak különböző szakaszai voltak. Nem mindegy, hogy az út melyik szakaszán járunk, vagy meddig jutunk azon el. Húsvéti örömünknek ez is függvénye lehet. Lássuk mi jellemezte útjuk első szakaszát?

SZOMORÚ SZÍVVEL, EGYRE TÁVOLABB A TESTVÉRI KÖZÖSSÉGTŐL

Kétségtelen, hogy ez a két férfiú szerette az Urat, ha nem is tartoztak szorosan a tizenegyhez. A tények arról beszélnek, hogy nemcsak alkalmi, kíváncsiskodó hallgatói voltak Jézusnak. Nem egy ebédért, esetleges gyógyulásért álltak a Jézust követők táborába. A nehéz napokban is hűségesek maradtak azokhoz, akik nem tudták elképzelni életüket Jézus Krisztus nélkül. Nagypéntek után különösen kockázatos volt együtt lenni a „védtelen” kis csapattal. Attól is tarthattak, hogy a Mester megfeszítése után, esetleg a tanítványokra is sor kerülhet. Korábban ebből a megdöbbenésből már többen szakítottak a kis csoporttal. Ők azonban félelem és reménység között várták a győzelmes ünnepet.

Húsvét reggelén egyre feszültebbé vált a légkör. Elérkezett a „harmadnap”, a feltámadás időpontja. Elcsigázott testük, pislogó hitük a nagy találkozásra várt. Eddig azonban hiába! Lelki zsibbadtságukat oldani kezdte az, hogy már korán reggel az asszonyok üres sírról, angyalok jelenéséről beszéltek. Péter és János ugyan csak megerősítette a hírt, de egyikük sem látta az Urat. Márpedig nekik most minden más kevés. Most látták igazán, hogy eddigi örömük és békeességük forrása egyedül a Mester volt. Vele együtt ezeket a drága kincseket is elveszítették. És ezek nélkül miért is az élet?

Szívük a veszteség miatt igen megnehezedett. A közösség is elvesztette régi varázsát. Nem bírták tovább, úgy határoztak: hazamennek. És milyen szomorú látvány! Két tanítvány Krisztus nélkül — ha rövid időre is — elszakítva a testvéri közösségtől. Nem tudjuk, hogy a megkeseredésen kívül mi más készíthette őket a távozásra. Azt sem sejtjük, hogy esetleg milyen sajátos módon képzeltek el bánatuk enyhítését. De most kísérjük tovább őket útjuk második szakaszára, amelyet így is jellemezhetnénk:

GERJEDEZŐ SZÍVVEL, DE TOVÁBB A CSENDES MAGÁNY FELÉ

Jóllehet megváltak a felháztól, a tanítványtársaktól, de nem tudtak elszakadni közös nagy fájdalomuktól: Nincs közöttük az Úr! Pedig ma van „harmadnapja” Krisztus halálának, egyben ideje a feltámadásnak.

Szívük nemességéről beszél, nekünk, mai hívőknek is tanulságos, hogy az úton nem kárhoztatták egymást, azokat sem ócsárolták, akiket elhagytak. Azokról a dolgokról beszélgettek, amelyek ezekben a napokban az Úrral történtek. Az Ő „történetéről” kérdezték egymást. Semmiképpen sem tudtak azon megnyugodni, amik „meglettek”. Gerjedő szívükben újra meg újra felcsillant a remény azok felől is, amelyek még a mai napon megtörténhetnek.

Beszélgetésüket egy váratlan esemény szakította félbe. Egy ismeretlen férfi szegődött hozzájuk, aki mint kiderült, jól halotta a beszédtemát. Ezért nem lehetett másra terelni a szót. Ott kellett folytatni, ahol abbahagyták. Sőt ezen belül konkrétan kellett beszélni a dolgokról. Az „idegen” kérdéseket tett fel, de úgy, mint aki határozott válaszra vár. „Micsoda szavak ezek, amelyeket egymással váltotok, és miért vagytok szomorú ábrázattal?” A kérdésre Kleofás kérdéssel válaszolt. „Csak te vagy jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minémű dolgok lettek ezekben a napokban?”

Ezután mint a kristálytisztá forrásvíz, úgy tört elő Kleofás ajkáról a Mesterről szóló bizonyágtétel. Eszébe sem jutott, hogy esetleg az idegentől tartani is lehetne; Lelke, illetve lelkük megsejtett valamit, és mint hivatása magaslatán álló tanítvány tett bizonyágot Jézusról: „...ki próféta volt, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten az egész nép előtt: És mi módon adták őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszítették őt. Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt. De mindezek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek.”

Ez a bizonyágtétel is magában hordja a reménység lassan elhalni indult csíráját. Talán mégsem végleges a kudarc?

A bizonyágtételre meglepő választ kaptak az „idegentől”. Az „ismeretlen” hangnemet váltott, szeretettel bár, de határozott hangon megrója őket balgaságukért, feledékenységükért és hitelenségükért. De milyen jövevény? — kérdezhették volna. Ehelyett tanítványokhoz illően végighallgatták beszédét, aki Mózesről kezdve magyarázta az Írást, amelyeket Krisztus felől megírtak.

Gyorsan telt az idő, a tanítványok hazaérkeztek. Szeretetük, no meg a meghitt beszélgetés arra kényszerítette őket, hogy vacsorával és éjszakai szállással kínálják meg a vendéget, aki készséggel betért lakásukba.

Az események gyorsuló tempót vettek. Alig ültek asztalhoz, a vendéglátókból vendégek lettek. A kedves „útitárs” vette át a szót, imádsága és kenyérszegése a korábbi meghitt asztalközösségre emlékeztette őket. Úgy érezték, mintha Jézus asztalánál ülnének. Ahogy a mécs fel-fellobbanó fénye a vendég arcára vetődött, lehullt szemükről a fátyol, felismerték, hogy az Úr van ott. Mielőtt azonban lábaihoz hullottak volna, eltűnt szemeik elől. Az újabb útszakaszon már mennyivel más lelkületű tanítványokat kísérhetünk el.

Győzelem a halál felett

Az Apostoli Hitvallásnak van egy különösen hangzó sora: „Szálla alá poklokra”. Kétségkívül ez a legkésőbbi eredetű része a hitvallásnak, ez azonban nem csökkenti értékét. Alapja ugyanis nem egyszerűen az őskeresztyén hitvilág, a hagyomány, hanem az Ige. Az idézett sor nem fedi mindenben a Biblia közvetlen kijelentéseit, lényegében azonban biblikusnak mondható. Hogyan is áll Jézus Krisztus „pokolra szállásának” kérdése?

Először is: pokolra szállásról nem tud a Szentírás. Az Apostoli Hitvallásban szereplő görög kifejezés (*hádész*) sem poklot jelent, hanem a holtak országát, a holtak tartózkodási helyét. Ugyanez mondható el a latin szövegről is (*inferus* = alsó, *inferi* = alvilág). Leszállt a holtak birodalmába, a halottak közé (*descendit ad inferna*). A *hádész* héber megfelelője a *sóól*. A zsidók ezt amolyan szomorú várakozóhelynek gondolták, ahonnan nem lehet meglátni Isten arcát. Az izráeliták — éppúgy, mint a pogányok — föld alatti helyként képzelték el a holtak hazáját.

A dogmatörténetek közül jónéhányan próbálkoztak azzal, hogy az Úr „pokolra szállását” párhuzamba hozzák bizonyos pogány istenek, hőroszok, vagy éppen emberi hősök alvilági kalandjaival.

Valóban fölfedezhető helyenként hasonlóság. Gondoljunk pl. az egyiptomi Oziriszre, a babiloni Tammuzra, Gilgames eposzának alvilági jeleneteire, a görög Odüsszeiára; Orfeuszra, Attiszra és Adonisra stb.) A hasonlóság azonban csak lényegtelen kérdésekben áll fenn, és eltörpül a különbözőségek mellett. Addig ugyanis, amíg az imént említett esetekben történetiségről aligha beszélhetünk, Jézus Krisztus történetiségéhez nem fér kétség. (Olyan neves vallástörténészek, mint pl. Szkazkin — a Szovjetunió Tudományos Akadémiájának tagja — elismerik, hogy Jézus Krisztus valóban élt.) Jézus Krisztus alászállására egyetemes szabadítás végett kerül sor. Nincs olyan pogány „párhuzam”, amelyben egyetemes megváltási szándék nyerne kifejezést. Krisztus nem önmagáért, nem egy emberért és nem is kíváncsiságból szállt le a föld szívébe — ahogy Máté fogalmaz (12:40) —, hanem azért, hogy teljessé tegye a megváltás művét.

A „pokolra szállás” — mint kifejezés — félrevezető. A pokol szó ugyanis a magyar nyelvben elsősorban az elkárhozottak *végső* helyét jelenti. A „leszállás” sem olyan egyértelmű. Mit tett akkor tehát Jézus halála után? A helyes választ a Bibliától várhatjuk csupán. Meg is kapjuk. 1 Péter 3:19 szerint elő-



E. Girardet: Krisztus Emmausban

A BIZONYOSSÁG ÖRÖMÉVEL ISMÉT A KÖZÖSSÉG FELÉ

Ettől a perctől nem cél tovább a magány, nem kötötte őket az otthon sem. Elszállt fáradtságuk, tovatűnt félelmük. Egyetlen vágy töltötte el őket: Sietve visszatérni Jeruzsálembe, a többiekhez. Ki tudja, talán barátaik még nem találkoztak a Mesterrel és még mindig bizonytalanságban vannak. Milyen örömet jelent majd — gondolták — ha meghallják a többiek a nagy újságot: Láttuk az Urat!

Ahogy a fáradtságtól pihegve beléptek a a helyiségbe, mielőtt szóhoz jutottak volna, a jelenlevők kiáltották feléjük: „Feltámadott az Úr bizonynyal, és megjelent Simonnak!” Majd ezután, töretlen boldogsággal mondták el azokat, amelyek velük megtörténtek. Azt, hogy hogyan ismerték meg Jézust a kenyér megszegéséről. Milyen fenséges percek lehettek ezek! Valamennyien a Krisztussal történt találkozás örömetől égtek. Egy idegen aligha értette volna meg őket. De mit is törődtek ők most ezzel!

Miközben egymást hallgatták, szemük egyre csak az ajtó felé figyelt. Hátha ide is eljön!? Megérkezhet bármely pillanatban. Meg kell érkeznie! — súgta fülükbe éledező hitük.

Es bekövetkezett a várva-várt pillanat. Átélték az igazi húsvétot. Útjuk leg-szebb szakaszához érkeztek el.

EGYÜTT AZ ÚRRAL ÉS A TANÍTVÁNYOKKAL

Lukács evangélista így írja le ezeket: „Amikor ezeket beszéltek, megállt Jézus közöttük és ezt mondta nekik: Békesség néktek!” És most éppen erre az áldásra volt legnagyobb szükségük.

Amikor meglátták Jézust, csodálkozással vegyes félelem és öröm lett úrrá rajtuk. Hirtelen alig voltak képesek elhinni azt, amiért eddig imádkoztak, amire eddig mindannyian vágytak és vártak. A *Feltámadott Krisztus* vette át a szót. A békeesség egyedüli útját ragyogtatta fel előttük. Ebben van bűneik bocsánata, hitük megerősödésének forrása, jövő győzelmeik biztosítéka. Ezeket mondta nekik: „Miért reméltetek meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások? Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én vagyok: tapogassatok meg és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, amint látjátok nekem van! És ezeket mondván megmutatta nekik kezeit és lábait.” Ezután pedig enni kért tőlük.

Evés közben a megbocsátó szeretettel emlékeztette őket mind arra, amit haláláról és dicsőséges feltámadásáról korábban mondott nekik. „Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai.” És hogy teljesen meggyőződjenek a Krisztus bocsánatáról, ezekkel a szavakkal fejezte be beszédét: „En elküldöm ti reátok az én Atyám ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, amíg felruháztattok mennyei erővel.”

Amilyen szomorúan, kétségek között telt el a húsvét reggele, olyan csodálatos élménygazdagsággal zárult e napnak befejező szakasza. Vége szakadt a Krisztus nélküli, fellazult testvéri közösségnek; újra együtt a kis sereg, de most már a bizonyosság békeességével: Láttuk az Urat! Tudták, valamennyien, hogy mást érdemeltek volna, most már egy szívvel és egy lélekkel vártak Krisztus gazdag ígéretének beteljesedésére.

Áldott legyen az Isten, aki meg nem szűnően keresi ma is azokat, akik elveszítették örömeiket, reménységüket. Nemcsak az első húsvét napján, de a mai húsvétokat is azért adja, hogy a Fiairól szóló evangélium által utána menjen az elfáradtaknak. Tanítványainak pedig látniuk kell, hogy húsvéti szolgálatával példát adott arra, hogy amint ő cselekedett, hasonlóan járjunk el mi is.

Révész László

ször is: Jézus nem leszállt, alászállt, hanem egyszerűen *elment* (*poreüteisiz*), és nem a pokolba, hanem a börtönbe, a fogházba, az őrizet alatt tartottak közé (*fülaké*). A megelőző (18.) versből az is kitűnik, hogy mindez szellemi létformában történt. Ezt a verset (és a következőt) így adhatnánk vissza: „*Krisztus is meghalt eyszer a bűnök miatt... hogy (titeket vagy minket) odavezessen Istenhez* (dat. soc.). *Meghalt ugyan a testre nézve* (dat. resp.), *de meglevenítettett Szellem tekintetében* (dat. resp., vagy Szellem által, dat. instr.). 19. v. — *amelyben* (ti. Szellemben) — *miután elment — a fogházban levő lelkek előtt kezdett prédikálni*.

Ez az ige tisztázza azt a lényeges hit-elvi kérdést, hogy a kereszten elhangzott „elvégeztetett” (és az azt közvetlenül követő halál) után tovább folytatódott-e Krisztus megalázkodása úgy, hogy a pokol kínjait is kiálta miattunk, oda is leszállt; vagy a halál beálltával tényleg befejeződött a megalázkodás útja, s a halál pillanatától a földmagasztaltatás kezdődik. A tisztázás eredménye: *Jézus nem szenvedni ment a pokolba*. (A kálvini reformáció, miután igyekezett teljesen elszigetelni magát a római egyház tisztítóház-tanától, ilyen utolsó, nagy szenvedésként értelmezte Krisztus „pokolra szállását”.) *Krisztus nem alászállt, nem is vitetett, hanem ment*. Az ige arra nézve is tartalmaz közvetett utalást,

hogy a holtak hazájába nem *leszállni* kell, hanem *elmentni*. Jézus nem a „minden élők útján” kerül a holtak közé, hanem tudatosan *megy*, és nem szenvedni, nem is tétlenül kívánni a húsvét reggelt, hanem *predikálni és szabadítani*. Honnan tudjuk, hogy evangéliumot hirdetett? Péter közlése világos. Azt a kifejezést használja (*kéüsszó*), amelynek jelentése ugyan egyszerűen hirdetni, ki-hirdetni, de amelyről az is köztudott, hogy tipikusan az Ige (*üzenet, evangélium*) kihirdetésének műszava. Jézus saját győzelmét hirdette meg. S hogy evangélizált, az közvetve látszik Ef 4:3–10-ből. A „hirdetés” eredménye ez ige szerint bizonyos foglyok kiszabadítása és fölville (ti. a mennybe) aján-dékként. (Ef 4:3 helyes fordításából ez világos. A görög szöveg jegyzete is utal az en = ban-ben előljáróra. Az idézett Zsolt 67:19. versének ez a része a Szeptuaginta szerint is *en antrópó*, a héber szövegben: *báádám*. A szözszerinti fordítás tehát: ajándékokat adott *emberekben*, magyarosabban: emberajándékot adott.) Krisztus evangélizációja tehát eredményes volt a holtak között, s akik szívesen fogadták, azok megszabadul-tak.

(Folytatása következik)

Ifj. Almási Mihály